

KET T.
MEJSEN

Slomi
mi
srce

Prevela
Jelena Jovanović

■ Laguna ■

Naslov originala

Kat T. Masen

HOW TO BREAK MY HEART

Copyright © Masen Ink Pty Ltd 2025

Published by arrangement with Simon & Schuster
(Australia) Pty Limited Suite 19a, Level 1, Building C,
450 Miller Street (PO Box 448), Cammeray, NSW 2062

All rights reserved. No part of this book may be reproduced
or transmitted in any form or by any means, electronic
or mechanical, including photocopying, recording
or by any information storage and retrieval system
without permission in writing from the Publisher.

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Ova knjiga je posvećena mojoj jednoj ljubavi
koja mi nikad neće slomiti srce – slasnoj i
božanstveno ukusnoj, koja mi mami uzdahe
više nego išta – čudesnoj krofni!*

Plej-lista

- „About You“, The 1975
- „This Is What You Came For“, Kelvin Haris & Rijana
- „Vampire“, Olivija Rodrigo
- „Somebody to You“, Vamps
- „Photograph“, Ed Širan
- „Cardigan“, Tajor Swift
- „Atlantis“, Sifret
- „Save Your Tears“, Vikend & Arijana Grande
- „Never Be the Same“, Kamila Kabelo
- „4ever“, Veronikas
- „Wings“, Berdi
- „I Love You, I'm Sorry“, Grejsi Abrams
- „Birds of a Feather“, Bili Ajliš

PROLOG

Eva

Pre osam godina

– *Jesi li čula ono?*

Medi mi jače stisne ruku i zastane kad sova hukne negde u visokim gustim krošnjama. Taj sablasni zvuk razlegne se mračnom šumom oko nas, a ona mi tako jako stegne mišicu da mi umalo prekine cirkulaciju. Čovek bi pomislio da će je to bezopasno biće svakog trena živu pojesti.

Tiho jeknem. – Ovo je bila tvoja ideja, ako se sećaš.

Imala sam večeras pametnija posla nego da se krišom uvlačim na tajnu matursku žurku koju prave njen stariji brat Aston i njegovo glupo društvo.

– Znam – šapne Medi dok širom otvorenih očiju osmatra okolinu. Onda nastavi dalje sitnim koracima, pažljivo gazeći. Pogledam u njene sjajne kaubojke petrolej boje i zavrtim glavom pitajući se gde li joj je bila pamet kad je birala obuću za večeras. Medi koristi svaku priliku da se dotera. – Odbijam da propustim *najluđu* žurku godine samo zato što nismo pozvane.

Zastanem u hodu i pogledam u nju, a ona skrsti ruke. – Madelina Elenor Bomont – kažem podigavši glas. – Rekla si mi da *jesmo* pozvane, ali da te roditelji nisu pustili da ideš. Jesi li ti to stvarno mene slagala zbog tamo nekog momka?

Medi se usiljeno nasmeši. – Možda sam malčice ulepšala istinu. Nemoj da me ubiješ! Kad dođemo tamo, sve ćeš da zaboraviš i super ćemo se provesti. Uostalom, to nije *tamo neki momak*... Kamden Vinters je *momak i po!*

Jedva se nekako suzdržim da ne prevrnem očima. Može ona da bude zaljubljena u Kamdena koliko god hoće, ali taj tip ima ozbiljne mane. A pošto sam joj ja najbolja drugarica, ona naravno neće da posluša moja upozorenja. Kad je prošlog proleća napunila šesnaest godina, Medi je istog trena počela da pati od teškog oblika zavisnosti od momaka.

– Medi! Tata će ti napraviti veliki problem. Šta ako te kazni i zabrani ti da izlaziš za letnji raspust? Možemo da se pozdravimo s našim planovima. Zar si zaboravila da treba da idemo s tvojom tetkom u Evropu na nedelju dana? Moram da jedem sir u nekom sumanuto skupom dvorcu u Francuskoj.

– Opusti se, pobogu!

– Kaže mi neko ko se umalo usrao od straha zbog sove – promrmljam sebi u bradu.

Trebalo je da znam da Medi govori poluistine. Za razliku od mojih roditelja, koji uopšte ne znaju šta znači reč *disciplina*, Medini roditelji su strogi. Otac joj je gradonačelnik i ne daje bože da Medi ili njen stariji brat urade išta što bi mu ukaljalo ugled. Problem je već i to što sam joj ja najbolja drugarica, ili se bar meni tako čini. Gospodin Bomont je uvek hladan prema meni, kao da nisam dostojna da na mene troši vreme i energiju. Smeta mu samo moje prisustvo. Ali kao što moja mama stalno govori, ne možeš svima ugoditi.

Upravo to je razlog što se ova žurka održava u napuštenoj kući na jezeru Pepermint – tamo nas niko neće naći. Priča se da je ta kuća ukleta... ali možda sad baš i nije pravi trenutak da podsećam Medi na to pošto me je maločas još jače stisla kad je nešto šušnulo među drvećem iza nas.

– Prema mojoj mapi, još malo pa smo tu – obaveštava me Medi gledajući u telefon. Ono šuškanje se ponovo začuje, sad

malo glasnije, i ona se uplašeno osvrne preko ramena. Odjednom prestravljeno vrisne i počne da se udara po licu. Telefon joj izleti iz ruke i udari me u grudi.

Uхватim ga i iskolačim oči. – Šta je bilo? Šta se desilo? – vičem dok ona i dalje vrišti.

– Napada me! Skloni ga!

Brzo uključim lampu na telefonu. Oko glave joj zuji sićušni komarac i ja prasnem u smeh. Pridem i uhvatim je za mišice da prestane da mlatara rukama. – Medi, smiri se. To je samo komarac.

Medi prestane da paniči i napravi onu *jebote* facu. Uzme mi telefon iz ruke. – Znala sam. Samo sam se zezala.

– Aha. Kako da ne... Ajmo dalje – odvratim.

Kad je tata prvi put poveo mog starijeg brata Eliota i mene na pecanje, doveo nas je baš na ovo mesto. Jezero je stvarno prelepo, ali pecanje mi uopšte nije bilo. Ipak, ovaj deo jezera je zaista čaroban. Voda je prozirnoplava i belasa se na mesečini, što mi oduzima dah.

Tog dana, sedeli smo na zarđalom starom molu sa štapovima u ruci, a tata je meni i bratu rekao da će ovaj gradić biti dobar za nas. Sigurno će ostaviti pečat na našoj duši, a budućnost će nas uvek vraćati na ovo skromno mesto. Kazao je to sa znalačkim pogledom u očima, ali ja sam iskreno videla samo ovo prekrasno jezero pred sobom.

Eliot je prigovorio da je gradić učmao, ali on je naravno bio stariji i spreman za avanture.

Sećanje na to izmami mi osmeh, a onda mi pažnju privuče muzika.

Sve jače čujem pesmu „This Is What You Came For“ Kalvina Harisa i Rijane kad konačno izbijemo na proplanak. Uхватim Medi za ruku i povučem je kroz žbunje.

Noćas je pun mesec – koji, kako kaže moja mama, označava vreme oslobađanja i dovršetka, šta god to značilo – i tako jako sija da s mesta na kome stojim jasno vidim oronulo stanje

nekad prelepe kuće pred nama. Krov je ceo, kao i velika veranda koja se pruža oko cele kuće, ali vitražno staklo na prozorima je polomljeno.

Većina dece, njih bar tridesetoro, okupilo se oko velike vatre ili igra pored ogromnog zvučnika slaveći slobodu. Iznenada dobijem želju da se vratim nazad kroz šumu. Maturantkinje umeju da budu baš okrutne, mada sam ih ja kao trećakinja uglavnom izbegavala u školi. Postoje tenzije između treće i četvrte godine, i iskreno, baš mi je drago što odlaze. Maturanti uvek misle da su oni glavni u školi.

– O bože, je l' ga vidiš? Kako je lep! – Medi se sva istopi.

Bacim pogled ka mestu gde stoji Kamden. Na sebi ima koledž jaknu, obavio je ruku oko neke devojke i pije pivo pretpostavljam, pošto je burence s pivom svega nekoliko koraka dalje. Jeste, zgodan je, ali taj tip je stopostotni dokazani kreten. Nemam pojma zašto je Medi opsednuta njime, posebno zato što je on najbolji drug njenog brata. Ima tu neku foru sa čačalicom u ustima, žvaće je kao da je neki opasan frajer, što mene nervira, ali Medi to smatra „taaako seksi“ – to su njene reči, ne moje.

Pogled mi odluta ka mestu gde sedi Aston. Za razliku od ostalih momaka, deluje povučeno. Devojke oko njega pokušavaju da ga dodirnu, ali on nije zainteresovan.

Zadržavam dah, pomno ga posmatram, pokušavajući da ignorišem leptiriće u stomaku koji mi se polako javljaju. Da, dobro, Aston je zgodan. Ali nikad nije pokazao interesovanje za mene niti mi je ikad uputio više od dve reči.

Kad prespavam kod njih, on ostaje u svojoj sobi i ignoriše me. Pre otprilike dva meseca naletela sam na njega baš kad je izlazio iz kupatila posle tuširanja. Izvikao se tad na mene, a kako sam ja još bila u šoku što sam ga videla polugolog, od tada je postalo neprijatno.

Pločice na stomaku, peškir koji mu jedva prekriva donji deo tela i voda što mu se sliva niz grudi... Zanemela sam.

Pre toga, bio je samo Medin stariji brat.

Grizem usnu dok ga ćutke posmatram, a onda me Medi povuče za ruku.

– Hajde – zakuka vukući me niz blagu padinu ka vatri.

Aston nas odmah primeti i prekorno zavrti glavom. Kad ustane, devojke koje se drže za njega zamalo da popadaju. Nadvisuje ih sve, a njegov stav je zastrašujući.

Medi mu prilazi prekrštenih ruku, spremna da se svađa. – Znam šta ćeš da kažeš... – počne ona. – Ali tata neće saznati.

– Bolje da ne sazna jer ću nekako ja ispasti kriv. Uvek ispadnem – upozorava je Aston.

Medi se osmehne, pa pođe ka buretu piva. Jedan momak joj pruži crvenu čašu, ali Aston joj je smesta izbije iz ruke.

– Pustiću te da ostaneš. *Ali...* nema šanse da se vratiš kući pijana. Važi?

– Važi. – Medi teško uzdahne, pa se okrene ka meni. – Evo, hajde da pojedemo nešto.

Izbegavam poglede svih prisutnih i iznenada poželim da se zadržim kod grickalica jer tamo nema nikog. Poznajem ja većinu ljudi iz škole, ali sasvim je drugačije videti ih ovde.

– Dobro, treba nam plan – oduševljeno će Medi žderući čips dok joj iz usta ispadaju mrvice. – Kako da ostanem nasamo s Kamdenom?

– Zbog čega?

Medi se nasmeje. – Evo, šta momci i devojke rade kad su sami? Nisi valjda *toliko* naivna.

Zar *stvarno* vodimo ovaj razgovor? Nisam neka puritanka, ali gubitak nevinosti treba da bude poseban trenutak, a ne na nekoj žurci s nekim kretenom s glupom čačkalicom.

– Mislim da nisi o svemu dobro razmislila... – kažem blago. *Kad je postala ovako nesmotrena?* – To je važna stvar, a Kamden... pa, on će uzeti ono što mu treba i to će biti to. Samo mi nemoj reći da misliš da će odustati od fakulteta i ostati s tobom.

Medi obori glavu i namršti se. – Ne. Nisam glupa.

– Dobro, bar smo to razjasnile – promrmljam. – Gledaj, ljubi se s njim, vačari se ako baš moraš, ali nemoj da donosiš krupne odluke samo zato što misliš da je zgodan.

To što je vraćam na zemlju unosi razdor između nas – vidim joj to na licu.

Medi ode da razgovara s nekim devojkama koje poznaje, ostavljajući me da se sama snalazim. Neki momak pokušava da vodi razgovor sa mnom dok tamani perece, ali očigledno je previše popio – već dobrih pet minuta priča o genijalnosti osobe koja je izmislila oblik perece.

E zato sam sama.

Momci iz naše škole su skroz... *bljak*.

Dosadno mi je i spremna sam da odem sa ove bedne žurke, pa krenem na drugu stranu kuće, da se sklonim od buke. Mnogo je tiše pored vode i dok lagano hodam da sve osmotrim, sapletem se o polomljenu granu i padnem na zemlju.

– Sranje! – zakukam uhvativši se za bolno koleno.

S mukom pokušavam da ustanem, ali ispred mene se pojave crne farmerke. Polako podižem pogled i ugledam Astona, koji čučne. Kovrdžava tamna kosa padne mu preko očiju, ali je on brzo zaliže prstima i otkrije svoje prelepo lice.

– Već si navalila na bure, je li?

Zavrtim glavom, pokušavajući da prikrijem neprijatnost.
– Nisam ja Medi.

– Ne, ti nisi moja sestra. – Osmeh mu je iritantno seksi. – Jesi li se povredila?

– Malo.

Aston mi pruži ruku da mi pomogne da ustanem i ja se polako i s mukom pridignem. Ne samo što me koleno peče već su mi se i farmerke pocepale, pa mi sad velika rupa otkriva *mnogo* kože.

– Sedi ovde. – Pokaže mi na veliki panj kraj vode. – Da pogledam.

Sednem, a Aston klekne ispred mene. Puls mi ubrza od njegovog mirisa, teško mi je čak i da dišem. Tamnozelenim očima mi prelazi preko tela, od čega zadržim. Onda me pogleda pravo u oči, a na usnama mu se pojavi osmeh. Ima onaj osmeh od kog mu se celo lice ozari. Mada, nisam ga baš često viđala. Kraj mene je obično nervozan.

– Mislim da ćeš preživeti. Malčice polomljena, ali i dalje savršena.

– Nikad nisam bila savršena – kažem mu kad sedne pored mene. – Daleko od toga.

– Svi mi vidimo različito – promrmlja, pa blago nakrivi glavu kao da me zagleda. – *Everli*.

Baš i ne volim da me ljudi oslovljavaju punim imenom, ali zanemim od toga kako ga on polako razvlači. Dok gledamo u jezero, nervozno kršim prste. Medi mi je rekla da je njihov otac insistirao da Aston provede leto u Londonu radeći s jednim njegovim poslovnim saradnikom pre nego što na jesen krene na fakultet. Odlučim da to pomenem jer mi London zvuči skroz kul, a jezivo je neprijatno sedeti ovde u tišini.

– Dakle, sutra je važan dan, a?

Ramena mu klonu kad se nagne i nalakti na kolena. – Da, važan dan.

– Ne deluješ baš uzbuđeno. Čitala sam o Londonu, čini se da je prelep grad.

– Pa, kad samo ispunjavaš očev zahtev, teško je da budeš... *uzbuđen* – odvratila on.

– Žao mi je.

– Zbog čega ti je žao? Što sam njegov sin prvenac i naslednik porodičnog bogatstva? Ili što kontroliše svaki aspekt mog života zarad *sopstvene* koristi?

Okrenem se ka njemu. Odjednom imam strašnu želju da ga izvučem iz tog mračnog mesta u kom je. London jeste čudesan, ali niko ne bi smeo da ti diktira život. Mene su bar roditelji uvek učili da sledim svoje snove.

– Pa... reci da nećeš – kažem. – Šta može da ti se desi?

Aston teško uzdahne. – Ne slutiš koliko kontrolu otac ima nad našom porodicom.

– To je zato što mu dozvoljavaš. – Podignem glas. – Hej! Imaš sve! Pametan si, imaš sve petice bez imalo truda. Trener te obožava. Sportista si kakvog naša škola nije videla. Mislim, ne pratim baš lakros, ali tako sam čula. A uz to si i zgodan. Pa zašto onda misliš da tvoj otac treba da upravlja tvojim životom?

– Misliš da sam lep? – Aston nagne glavu vragolasto se smeškajući. – Neobičan izbor reči, gospođice Vuds.

– Znaš na šta mislim.

– Ne verujem.

– Zgodan si, seksi. Ali to nije poenta. Zapravo hoću da kažem da...

Tople usne se sudare s mojima i ostanem bez daha. Treba mi sekunda da shvatim da me Aston Bomont ljubi.

O bože.

Aston Bomont me ljubi.

Njegov jezik nežno prodire između mojih usana i srce mi lupa kao bubanj u grudima. Kroz glavu mi proleće milion misli, ali mogu da se usredsredim samo na to da ima ukus savršenstva.

Savršeno smo se uskladili, lagani senzualni poljupci pale mi vatru u celom telu. On onda počne očajnički da istražuje svaki delić mojih usta. Osećam želju među nogama dok mu ruka klizi ispod mog džempera i prelazi mi preko stomaka. Vrhovima prstiju kruži mi po koži, pa jeknem kad se približi dugmetu na mojim farmerkama.

Hoću li ja to izgubiti nevinost?

Maločas sam održala Medi predavanje o odgovornosti, a evo me na korak od toga da spavam s njenim bratom. Iz očajničke potrebe da ignorišem svaku racionalnu misao, pomilujem mu lice. On jekne na taj moj potez i osetim kako se dugme na mojim farmerkama otkopčava. Uživajući u dodiru

njegove kože, pokušam da ga privučem bliže, ali on se tad povuče sav zadihan.

– Nisam smeo... – promuca, brzo mi ponovo zakopčavajući farmerke. – Sutra odlazim, a ti si Medina najbolja drugarica.

Lagano zavrtim glavom da se vratim u stvarnost.

Ali stvarnost je ta da me je brat moje najbolje drugarice upravo poljubio i da smo bili na korak od nečeg više.

Već godinu dana bežim od svojih osećanja. To poricanje je surova igra koju igram sa sopstvenim emocijama jer mi je to lakše nego da budem povređena. Onog trenutka kad priznam sebi da sam zaljubljena u Astona Bomonta, moj život će se zauvek promeniti.

Ali on *sigurno* nešto oseća čim me je prvi poljubio.

Sigurno ovo ne umišljam.

A i nećemo se mi venčati ili tako nešto.

Mada bi nam deca bila prelepa.

– U redu je – izgovorim nekako pokušavajući da dođem do daha, najednom hrabra. – Želim da se ovo desi. Mislim... uh, sviđaš mi se, Astone. Mislim, odavno već gajim neka osećanja prema tebi.

Blagi talas zapljusne obalu, odvrativši mi pažnju na trenutak. Ovaj poljubac, baš na ovom mestu, to je nešto što nikad neću zaboraviti. Želim da upijem sve – kako voda blista na mesečini i kako su, ako pažljivo oslušneš, žabe utihnule kao da ih umiruje ritam mog srca.

– Everli...

Od njegovog upozoravajućeg tona i težine njegovog pogleda srce mi zastane i odjednom su mi sva stvorenja oko nas glasna i naporna. Kao da znaju da nešto nije u redu i upozoravaju me na ono što dolazi.

Šta sam to dođavola uradila? Jesam li to priznala da želim da me poljubi? Jesam li priznala osećanja jedinom momku koji mi je zabranjena zona?

Medi bi me ubila da sazna.

Njene stroge reči o Penelopi Anderson odjeknu mi u glavi. Kad se Penelopa doselila u Sinamon Springs, insistirala je da se druži s Medi, a nedugo potom je počela da se pojavljuje na svim Astonovim utakmicama – i istina je izašla na videlo. Bilo je ružno, Medi je bila besna, a ja ni dan-danas ne znam da li je Penelopa uopšte bila sa Astonon. Na kraju se vratila na Zapadnu obalu posle treće godine i više se nikad nije javila.

Ja stvarno nisam gadna osoba, ali ako se neko sprijatelji sa mnom samo da bi bio s mojim bratom, skidam rukavice i izbacujem kandže.

Sve je bilo vrlo dramatično, ali te reči su mi se urezale u pamćenje i često mi se vrzmaju po glavi da me podsete da mogu da zaboravim na svoju simpatiju.

– Moram da idem.

Uhvatim se za stomak pokušavajući da obuzdam navalu nelagode.

Ustanem i potrčim nazad ka vatri pre nego što Aston stigne išta da kaže. Odjednom želim samo da pobegnem što dalje od njega.

Niko izgleda ne primećuje moje zajapurene obraze ni pocepane farmerke. Svi bezbrižno plešu, čak i Medi, koja je sad zauzeta nekim drugim tipom. A to, očigledno, ne pogađa Kamdena, koji se žvalavi s devojkom koja je malopre pipkala Astona.

Sednem kraj vatre s konzervom soka u ruci i upiljim se u plamen.

Astonove usne bile su čisto blaženstvo. Svaki deo mene je žudeo za njegovim poljupcem. Telo mi je bilo kao zaposednuto i ništa nije moglo da me zaustavi.

Sve dok... Aston nije ustuknuo.

– Evo ga. – Džejk, takođe maturant, zakikoće se kad se Aston vrati do vatre. Izbegava moj pogled i sedne na praznu stolicu. Krišom ga pogledam. Ne deluje srećno.

– Jesi li spreman? – pita Džejk Astona.

– To je baš varvarski – glasno se pobuni Tifani, devojka koja se do maločas ljubila s Kamdenom.

– To je ritual, a ko smo mi da kršimo tradiciju? – Džejk priđe Astonu s iglom i bočicom u ruci. Aston skida majicu, a ja ga zbunjeno posmatram s knedlom u grlu.

– Šta to radi? – pitam momka pored sebe.

– Tetovira se. Da obeleži kraj jedne ere.

Džejk spusti bočicu mastila kraj sebe i počne da crta iglom po Astonovim grudima. Većina devojaka ne može da gleda, gadi im se prizor igle koja para njegovu kožu. Aston se ne trza, čak ni kad Medi prebledi i umalo se onesvesti.

Umesto toga, gleda pravo u *mene*.

Oduvek sam bila slaba na njegove oči, na iste one zelene oči koje su me progutale i uvukle u poljubac koji ću pamtit i do kraja života.

Ali nešto u njegovom pogledu me zabrinjava.

– Spreman da napustiš ovu varoš, Bomonte? – zadirkuje ga Kamden grozno se cerekajući. – U Londonu žive zanimljive žene, a ne dosadne devojke kao u ovoj selendri.

Tifani ga udari po ruci. – Nisam dosadna. Baš si kreten.

– Srce, nisam ti bio kreten pre deset minuta kad sam ti pružio najbolji orgazam u životu.

Kakav kreten jebote! Hvala bogu što se Medi nije smuvala s njim. Pogledam je da vidim je li dobro i, sudeći po njenom opuštenom osmehu, mislim da je shvatila da je izbegla vene-ričnu bolest.

– Završio sam s ovim mestom – izjavi Aston s pogledom tako hladnim da me podiđe jeza. – I u pravu si, treba mi *prava* žena. Ovde za mene više nema *nikoga*.

Usne mi zadrhte, ali primoram sebe da ostanem pribrana, odbijajući da mu pokažem koliko ga trenutno prezirem.

Aston Bomont je uspeo da mi osvoji srce...

...i da mi ga slomi.

Sve u jednoj noći.

Neki bi rekli – majstor.

Ali ne i ja.

On je najveći kreten koji je ikad postojao.

Mogla bih sad da odem s ove žurke i isplaćem se, ili da se pravim da Aston Bomont nikad nije ni postojao.

Daleko od očiju, daleko od srca.

Sutra će biti u avionu za London i zauvek nestati iz mog života.

Savršen lek za moje slomljeno srce.

PRVO POGLAVLJE

Eva

Sadašnjost

Dan zaljubljenih je valjda najgori dan u godini. Moj inače miran kafe pun je parova koji se zaljubljeno gledaju dok dele krofnu u obliku srca punjenu kremom od vanile. Činilo mi se da je dobra ideja zarađivati na praznicima, ali što duže stojim iza pulta i tiho osuđujem ljude, sve se više kajem što sam rešila da učestvujem u ovom smešnom nazoviprazniku.

Načas zatvorim oči prisećajući se table sa željama, svega što sam želela da postignem ove godine, od čega mnogo toga zavisi od novca – novca koji mušterije ostavljaju u mom kafeu.

Zimska sezona je slaba zbog nezapamćenih snežnih oluja koje su zavejale grad i puteve, i broj turista je ove godine opao u poređenju s prošlom. Mnogi trgovci i ugostitelji u Sinamon Springsu bore se da sastave kraj s krajem.

Otuda moja ideja da danas napravim nešto posebno.

Muškarac koji sedi naspram svoje dame podiže krofnu u obliku srca ka njenim ustima, a ona se zakikoće pre nego što je zagriže. Onda obliže usne i kunem se svim bogovima da je to početak užasno lošeg pornića.

U glavi mi svira neka ljigava muzika i nije nimalo romantična.

– Kad sam postala ovako cinična? – odsutno pitam kad Bili stane pored mene i uzme pažljivo da stavlja sveže cimet-rolnice u vitrinu. Njihov topao, pikantan i sladak miris ubedljivo mi je najdraži. Podseća me na detinjstvo, kad nam je mama svakog petka posle škole pravila krofne. – Svi ovi ljudi izgledaju tako... – zastanem ne nalazeći prave reči.

– Zaljubljeno? – Bili se nasmeje, zatvarajući vitrinu da spreči nepozvane goste. Pošto živimo u malom gradu okruženom šumom, dosadne male napasti obožavaju naše slatkiše. – Volim ovaj dan. Ima nečeg u vazduhu...

– Poricanja? – prekinem je.

Bili spusti hvataljke i položi mi ruku na rame. – Vreme je da ponovo počneš da izlaziš s muškarcima. Kad si poslednji put bila na sastanku?

Namrštim nos. Izlasci nisu na mom spisku želja i stoga nisu nešto na čemu aktivno radim.

Poslednji tip, Henri, bio je, hm... fin.

Samo to – *fin*.

Učtivo bi mi otvarao vrata, izvlačio stolicu i radio sve da pokaže da poštuje žene. Ali kad je razgovor u pitanju, bio je najdosadnija osoba s kojom sam ikad imala nesreću da večeram. Umalo da zaspim na našem drugom sastanku od silnog vina koje sam pila samo da bih izdržala do kraja.

– Pre više meseci. Prestala sam da brojim – promrmljam, napokon odgovorivši na njeno pitanje.

– Dakle, hoćeš da kažeš da si danas ovakva jer se odavno nisi omrsila?

Bili je najopuštenija osoba na svetu. Upoznale smo se na fakultetu kad su mi je u poslednjem trenutku dodelili kao cimerku. Medi se toliko kolebala oko toga da mi se pridruži na Kornelu – oduvek je želela da studira u Kaliforniji. Na kraju se sve svelo na jedno – na strah od razdvajanja. Tako smo, posle silnih Medinih suza i mog uveravanja da ćemo i dalje biti najbolje drugarice, skupile hrabrost i krenule svaka svojim putem.

I sad spojite mene, praznu studentsku sobu i Bili, koja je sasvim slučajno odrasla svega koji grad dalje od Sinamon Springsa.

Brzo sam se navikla na nju. Obožavala je da mesi, a i ja sam iako nisam bila ni približno tako dobra kao ona, pa je naša soba bila puna raznih mini-aparata dok smo eksperimentisale s receptima. Ubrzo smo postale hit u domu, naročito među onima koji kasno uveče ogladne – mada smo dobile i nekoliko upozorenja da kršimo protivpožarne propise.

Srećom, nikad ništa nismo zapalile – premda sam uverena da je nastojnik doma dobio tikove od nas.

Kako smo obe volele da mesimo, a ja studirala biznis, odluka je lako pala – rešile smo da otvorimo sopstveni kafe, *Krofne doveka*. Napravile smo poslovni plan i, kad smo diplomirale na Kornelu, otišle u banku po kredit, ali tad je Bilinoj mami ustanovljena retka srčana bolest i bila joj je potrebna hitna medicinska pomoć. To je značilo da Bili mora da se vrati kući kako bi brinula o majci, i fizički i finansijski.

Naš san je morao da sačeka.

Međutim, sreća je očito rešila da nam se osmehne – moji roditelji su odlučili da prodaju deo zemlje koju su imali u Vajomingu i poklonili meni i mom bratu deo zarade. To je bilo dovoljno da otvorim kafe i zaposlim Bili kao pekarku. To nam je obema odgovaralo. Ona je tako izbegla dodatni pritisak ulaganja u posao, naročito uz majčine troškove lečenja, koji su samo rasli, a ja sam pak dobila pravu zvezdu u kuhinji. Bez njenih recepata služili bismo samo kafu i ledeni čaj. Naravno, umem i ja da mesim, ali nisam ni blizu dobra kao Bili.

Savršena lokacija se sama ukazala – Sinamon Springs, gde sam provela veći deo tinejdžerskih godina. Nikad mi nije palo na pamet da se vratim, s obzirom na to da sam se odselila zbog studija.

Moji roditelji su oduvek voleli život na putu. Dok sam odrastala, selili smo se na svakih nekoliko godina i išli s kraja na kraj zemlje sve dok jednog dana tata nije čuo da u tom gradu traže

stručnjaka za hortikulturu koji će se baviti usevima. Na kraju je ispalo savršeno. Tata je konačno pronašao posao koji voli, a mama je svake nedelje radila na pijaci. Prodavali su organsko voće i povrće s našeg imanja, a mama je često pekla kolačiće za decu koja su dolazila s roditeljima.

Preselili smo se u Sinamon Springs kad sam krenula u peti osnovne. Naravno, nije prošlo mnogo a moje je roditelje ponovo uhvatila želja da se daju na put. Posle mnogo suza i molbi, pristali su da ostanu dok ne završim srednju školu.

Posle toga, ponovo su se preselili, a moj je brat otišao u Evropu, ali mene stalno nešto vuče ovamo. I nisam ljuta zbog toga. Onog trenutka kad su moji roditelji pre mnogo godina skrenuli u Glavnu ulicu, znala sam da ovo mesto ima nešto posebno. I dalje se sećam kako sam gledala kroz prozor i divila se svim onim prelepim radnjama. Izgledalo je kao filmski set. *Sinamon korneti*, gde prave najbolji sladoled u gradu; *Betina polica*, najpopularnija knjižara u krugu od tridesetak kilometara; i restoran na čošku pod nazivom *Srećni dani*. Kasnije sam saznala da ga drži bračni par koji je, nikakvo čudo, opsednut TV serijom „Srećni dani“. Muž Al je čak nosio kožnu jaknu i imao frizuru kao Fonzi. Mama je morala da mi objasni o kojoj je seriji reč pošto se emitovala mnogo pre mog vremena – a kad kažem *mnogo pre*, mislim decenijama pre.

Sve mi se to sad čini kao da je bilo u nekom drugom životu.

Vratim se u sadašnjost i okrenem se ka Bili s osmehom na licu. – Devojka može sama sebi da pruži zadovoljstvo – podsetim je.

– Može, ali zgodan tip to radi bolje.

Napućim usne i skrstim ruke. – A gde su ti zgodni tipovi?

Bili slegne ramenima. – U ovom gradu nisu, to je sigurno.

Na to obe klonemo, zahvaljujući meni. Bili je prelepa žena, pa me čudi što je sama. Momci je stalno obasipaju pažnjom. To je do njene duge riđaste kose što joj pada niz leđa kao da je

neka moderna Zlatokosa, samo što nije zatočena u kuli, već u prodavnici krofni, gde radi za namćora.

A taj namćor sam ja.

Obično nisam pesimista, ali ova zima mi je nekako drugačija, što ne mora da bude dobro. Idilični sneg me samo podseća na mokre barice koje mušterije unose u radnju. Topla čokolada koju inače obožavam sad mi je preslatka, naročito kad se dodaju penaste bombone. A svi znaju da su one ono najbolje.

Ne znam šta mi je u poslednje vreme. Kao da su svi moji snovi stavljeni na čekanje, i to samo zbog vremena. Izmiče mi i odbija da zastane da bar na trenutak odahnem.

A tek je februar. Novogodišnja euforija već čili, zajedno s mojom ljubavlju prema ovom hladnom godišnjem dobu.

Stolica zaškripi i pažnju mi ponovo privuče onaj par. Tip se nagne napred, šapne joj nešto na uvo, a ona se ponovo zakikoće i pređe stopalom uz njegovu nogu.

– Moraš da ih zaustaviš – upozorim Bili, stresavši se. – Mišlim da će mu pružiti masažu stopalom, a ako se to desi, neću moći noćas da spavam.

– Što ja? Ti si vlasnica – prigovori Bili. – Sklopile smo dogovor. Ja pravim ukusne deserte, a ti se baviš mušterijama koje ga drkaju ispod stola.

Huknem. – Ne sećam se tog dogovora. Ipak, prekinuću ovo, čisto da ne moramo da ispiramo posle sebi mozak.

Duboko udahnem i pridem njihovom stolu. Istog trenutka se odmaknu kad shvate da stojim pored njih.

Navučem usiljen osmeh i pitam ih: – Golupčići, mogu li još nešto da vam donesem?

Žena pocrveni kao rak. – Mi, hm... ne treba ništa. Krofne su predivne.

– Da – doda muškarac, nakašljavši se. – Možemo li da kupimo kutiju krofni da ih ponesemo? Možemo da ih pojedemo večeras za desert. – Pogleda ženu s valjda zavodljivim osmehom,

što celu situaciju čini još neprijatnijom. Što duže stojim tu, sve teže se obuzdam da se ne stresem.

– Naravno, odmah ću ih zapakovati i doneti vam.

Dok se vraćam ka pultu, Bili jedva prigušuje smeh.

Uštinem je za ruku čim joj priđem. – Fui, imaće seks i korišće naše krofne u svojim prljavim igricama – šapnem.

– Dobro, prestani! Ja ću se pobrinuti za njih samo zato što te toliko volim – odvрати Bili uz nestašan smešak, pa pokaže glavom iza mene. – Osim toga, imaš posetu.

Naglo se okrenem i na vratima ugledam Medi s blistavim osmehom. Prošla su dva meseca otkako sam je zadnji put videla – bila je s dečkom na Bahamima. I ne znam više koliko su puta putovali za ovih godinu dana koliko su zajedno. Medi doslovno živi životom iz snova, dok ja gledam kako se u mom kafeu uživo odvija potencijalni pornić.

– O bože, došla si! – Dotrčim do nje, pa se čvrsto zagrlimo. Miriše kao i uvek – na jagode i šlag. Kad se razdvojimo, zastanem da je pogledam. Koža joj je preplanula, ali ono što mi zapadne za oko jeste zlaćani odsjaj u njenoj inače tamnosmeđoj kosi. Prošle godine je, usred krize jer je napunila četvrt veka, naprasno ošišala šiške. Sad su dovoljno izrasle da može da ih zatakne za uši.

Njene smaragdnozelene oči sijaju od uzbuđenja i shvatim da čeka da nešto primetim. Još jednom je odmerim, ali ništa mi ne izgleda neobično. Nosi farmerke, crnu majicu i široki džemper na kopčanje boje slonovače.

A ona onda podigne ruku i zamaše njome. Dijamant blesne na svetlu i gotovo me zaslepi kad mi gurne ruku ispred nosa kezeći se od uva do uva.

Začkiljim u prsten. Nisam stručnjak za dijamante, ne znam kako je brušen niti koliko karata ima, ali je ogroman, pa čak i ja vidim da вреди čitavo bogatstvo.

– Velik je – kažem polako.

– Jeste, ali znaš li koji je ovo prsten?

– *Tifani?* – odgovorim mršteći se.

– *Verenički!* – vrisne Medi. – *Udajem se!*

Instinktivno prelazim prstima preko ivice prstena dok mi njene reči polako dopiru do svesti. *Je li to rekla da se udaje?*

O bože, nemo kažem, pa joj privučem ruku da bolje osmotrim prsten.

– Medi, je l' ti to ozbiljno? Ili je ovo neka šala jer ti je dosadno, a znaš da idem kod doktora na kontrolu i brinem se da će mi nešto pronaći i reći da mi je ostalo još nedelju dana života?

– I ko je sad melodramatičan? – zadirkuje me ona. – Majls me je zaprosio. A najbolje je to što ćemo se venčati za mesec dana, i to ovde, u Sinamon Springsu!

Zavrtim glavom da usporim misli jer moj preopterećeni mozak ima bezbroj pitanja.

– Za mesec dana?

– Da! I pre nego što pomisliš – nisam trudna.

– Nisam to pomislila – slažem.

– Jesi, naravno da jesi. – Medi me povuče za ruku i odvede do praznog stola napolju. – Majlsov deda nije dobro. Mislim, ima devedeset šest godina, što je samo po sebi čudo, i ko zna koliko mu je još ostalo. Njegovoj porodici je veoma važno da i on učestvuje u tom danu, pa me je Majls pitao imam li nešto protiv da se to brzo organizuje. Mislim, to je samo venčanje. Zar je to toliko teško?

Frknem i odmah pokrijem usta.

– Venčanje je veliki događaj, a mesec dana nije mnogo vremena. Za početak, koliko ljudi zovete? Jesi li razmišljala koji prostor može da primi sve goste? I to ovako brzo? Trebaće ti organizator venčanja.

– Biće stotinak ljudi, uključujući Majlsovu porodicu – brzo odgovori Medi. – Moj tata je rezervisao Grand hani lodž. Savršena lokacija. A oni će raditi i katering. Što se organizatora tiče, stupila sam u kontakt sa njih troje, ali rekli su mi da je prekasno iako sam im ponudila da im platim više.

– Oh.

– Majlsova mama je insistirala da ona sve organizuje jer je navodno u nekom humanitarnom odboru i stalno planira događaje. – Medi promeni izraz lica kao da pokušava da ubedi i mene i sebe da je srećna što će njegova mama preuzeti stvar u svoje ruke.

– Dobro, to je onda rešeno, valjda. A venčanica? Deveruše?

– Pa... stvar je u tome... – Medi se nasmeši i položi ruku na moju. – Niko mi na svetu ne znači više od tebe. Želim samo da kažeš da ćeš mi biti kuma. Deveruše će biti Majlsove rođake Ramona i Hejli jer je on jedina, a blizak je s njima.

– Ja... bila bi mi čast. – Oči mi se zamagle dok je grlim.

Nikad nismo bile od onih devojaka što maštaju o braku i bebama. Mi smo se usredsredile na studije, a onda na stvarne obaveze. Medi je promenila fakultet, prešla sa književnosti na pozorište na očev užas. Nakon što je pogledala *Hamiltona*, zaključila je da joj je scena sudbina. Dobro, ne sama scena, već ono iza nje.

Oduvek je bila opsednuta kostimima. Jednom nas je za gradski vašar naterala da se prerušimo u Tralalalaa i Tralalija za takmičenje u jedenju pita. Sama je sašila kostime i bila uverena da ćemo osvojiti glavnu nagradu od dvesta dolara jer smo se toliko potrudile. Na kraju smo bile druge, a ja sam povraćala pitu od višanja puna četiri sata posle takmičenja.

Drugoplasirani su dobili besplatne pite iz *Širline kuće pita*.

Nikad nismo otišle da ih uzmemo.

Nakon što je stažirala čitavu večnost, Medi je dobila posao iz snova na Menhetnu, mada njen otac uopšte nije bio oduševljen time što je izabrala karijeru u pozorištu. Tamo je upoznala Majlsa – on je lovac za talente koji ulaže u perspektivne pozorišne predstave. Najsmušnije je što su se pre toga sretali na porodičnim okupljanjima, ali nikad nisu progovorili ni reč.

– U šoku sam, ali ako ga voliš, ovo je sjajno.

– Volim ga, Evo.

– Onda je to rešena stvar. – Uzbuđeno pljesnem rukama.
– Hajde onda da te udamo. Reci mi šta ti treba i daću sve od sebe da to ostvarim. Ionako mi se trenutno ništa u životu ne dešava. – Nervozno se nasmejem.

Medi uzdahne. – Poznaješ me bolje nego iko.

– Neki kažu da smo u prošlom životu bile sijamske bliznakinje – zadirkujem je, pa dodam: – Ali?

– Pa... na poslu će mi narednih mesec dana biti ludnica zbog premijere predstave na kojoj radimo. Moramo da odložimo medeni mesec dok ne prođe prva nedelja igranja. Znam da tajming nije idealan za svadbu, ali ako ostane mala i intimna, ne bi trebalo da bude previše stresno, zar ne? Mogu da stignem i na jedno i na drugo. Do Menhetna mi treba dva sata vožnje. I manje, ako nagazim gas i pravim se da sam Dom Toreto.

Uхватim je za ruku. – Ti možeš sve što hoćeš. Ali ako ti zatreba pomoć, tu sam.

– Samo ne želim da Majlsova majka napravi od toga svoj dan.

– Onda joj nemoj dati da ga ona organizuje. Njoj prepusti dosadne stvari koje su ti nebitne, a meni daj zabavne koje su ti važne. Ni najmanje mi nije stalo do dezena porcelana, ali mi je i te kako stalo da se od tvojih devojačkih dana oprostimo epski.

Medi zasuze oči. – Stvarno bi to uradila za mene?

– Kao što rekoh, moj život je uzbudljiv koliko i medvedu u zimskom snu.

Medi na to počne da se kikoće. – Znači, stvarno te ne opterećujem? I možda ovo organizovanje svadbe pošalje dobru karmu u univerzum, pa on pošalje tebi savršenog muškarca?

– E sad si ga preterala. – Nasmejem se.

Medi pogleda na sat i napravi grimasu. – Uh, sranje! Slušaj... moram za deset minuta da se nađem sa pastorom. Samo sad može da me primi. Šta kažeš na to da se vidimo večeras kod tebe? Treba mi malo ženskog društva, a možemo i detaljnije da popričamo o svadbi.

– Važi, ali znaš da je Dan zaljubljenih. Zar nemaš verenika da ga tetošiš?

– Odlučili smo da sačekamo do venčanja – prizna ona s nesigurnim smeškom.

Na to se grohotom nasmejem. – *Ti...* bez seksa mesec dana? To neće izaći na dobro. Neću da imam posla sa histeričnom mladom.

Medi se opet zakikoće. – Hej, što me ne ubije, ojačaće me, zar ne?

Zavrtnim glavom smešeći se. Medi je sve, ali strpljiva svakako *nije*.

Bili nam se pridruži, a Medi joj brzo saopšti vest. Ponovo pokazuje prsten, a Bili se oduševljava dijamantom. Pošto Medi mora da ide, na brzinu joj ispriča planove dok je Bili pažljivo sluša.

Pre nego što pođe kod pastora, Medi zastane iza pulta, uzme glaziranu krofnu i strpa je u papirnu kesu. Bili se namršti, ali joj ipak ponudi i kafu za usput.

– Hvala, Bili. – Medi potišteno uzdahne. – Trebaće mi jaka kafa, pogotovo ako pastor pokrene temu moje čednosti.

– Čednosti koju si izgubila onog leta kad smo putovale po Evropi pre završne godine? Izvini... kako se beše zvao?

Tog leta u Evropi provele smo se kao nikad u životu. Putovale smo s rancem na leđima, upoznavale vršnjake. To je zapravo bila neprekidna žurka i bezbroj pijanih noći dok smo se teturale po kaldrmisanim ulicama u neudobnim štiklama, u kojoj god državi da smo se tad zatekle.

Medi prevrne očima. – Molim te, nemoj da ga pominješ. Ježim se kad pomislim na to.

– Dobro, dobro... – Podignem ruke kikoćući se. – Obećavam da ti neću upropastiti tvoj najvažniji dan. Vidimo se večeras.

Medi se sagne i poljubi me u obraz, pa krene ka vratima, gde zastane kod onog para i tobož povratu. Oni su već prešli na ljubljenje, i gotovo sam sigurna da sam videla i jezik.